

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4.077 van 27 november 2007
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Armeense nationaliteit, op 12 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 juni 2004 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. TREMMERY, die loco advocaat S. VERSTRAETE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende, in functie van haar Belgische zoon, op 5 februari 2004 een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 8 juni 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 17 juni 2004 ter kennis gebracht aan verzoekende partij en is gemotiveerd als volgt:

"(...)

x voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

- Betrokkene heeft geen bewijzen voorgelegd dat ze in het verleden ten laste was van haar zoon (D.E.);*
 - De heer (D.E.) heeft onvoldoende inkomsten om betrokkene ten laste te nemen.*
- (...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Zij betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig de richtlijn verplicht is om een verblijfskaart van burger van de Unie af te leveren.

Uit de toelichting die door verzoekende partij verstrekt wordt in haar repliekmemoirie kan de Raad afleiden dat een schending van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG wordt aangevoerd. Uit artikel 10, tweede lid, d, van de richtlijn 2004/38/EG blijkt evenwel dat de lidstaten voor de afgifte van een verblijfskaart die het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit kunnen verlangen dat stukken worden voorgelegd ter staving dat aan de in artikel 2, tweede lid, onder c) en d) voorziene voorwaarden is voldaan. De richtlijn sluit dus niet uit dat een lidstaat eist dat bewijzen voorgelegd worden waaruit de afstammingsband en het ten laste zijn van een onderdaan van de Unie blijkt. Los van de vraag naar de toepasbaarheid, in casu, van de richtlijn dient te worden vastgesteld dat de bewering van verzoekende partij, als zou zij automatisch van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden genieten, geen steun vindt in de aangehaalde bepaling.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In haar tweede en derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 49 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij betoogt dat zij weldegelijk ten laste is en stelt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte heeft geoordeeld dat geen bewijzen dat zij in het verleden ten laste was van haar zoon werden overgemaakt en verwijst naar geldtransfers via Western Union. Daarnaast merkt zij op dat haar zoon een tenlasteneming ondertekende en hij een maandelijks inkomen heeft van 1.483,98 euro wat volstaat om zijn gezin, bestaande uit zijn echtgenote en twee kinderen, te onderhouden en tevens verzoekende partij ten laste te nemen.

De Raad stelt vast dat door verzoekende partij effectief een bewijs werd voorgelegd dat haar zoon in het verleden, één maal, een geldsom heeft overgemaakt waarvan verzoekende partij de begunstigde was. Uit de andere uittreksels die werden voorgelegd kan niet afgeleid worden dat de gestorte gelden voor verzoekende partij bestemd waren. Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het feit dat slechts één storting aan verzoekende partij werd aangetoond waarbij niet gespecificeerd werd waartoe het overgemaakte bedrag bestemd was, te stellen dat geen bewijzen werden voorgelegd dat verzoekende partij effectief ten

laste was van haar zoon (D.E.). Daarnaast merkt de Raad op dat de tenlasteneming die door de zoon van verzoekende partij werd ondertekend blijk geeft van een intentie maar niet bewijst dat verzoekende partij ook effectief ten laste was. Waar verzoekende partij verwijst naar het huidige inkomen van haar zoon wenst de Raad op te merken dat verzoekende partij deze stukken pas overmaakte nadat de bestreden beslissing was genomen, zodat het bestuur er geen rekening kon mee houden. Bij haar aanvraag tot vestiging voegde verzoekende partij slechts een attest waaruit bleek dat haar zoon werkloos was en van een vervangingsinkomen genoot. Waar verzoekende partij, in het inleidende verzoekschrift, nog aanvoert dat door het gezin van haar zoon nooit een beroep werd gedaan op enige tussenkomst vanwege het OCMW dient te worden gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zelf tot en met november 2004 het levensminimum ontving van het OCMW van Menen en vanaf 1 oktober 2006 een equivalent leefloon ontvangt, zodat niet kan ingezien worden op welke basis verzoekende partij kan voorhouden dat zij toch ten laste is van haar zoon.

De Raad benadrukt verder dat hij bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van een vestigingsaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. X, 7 december 2001). Het komt de Raad niet toe om documenten die niet aan het bestuur werden voorgelegd, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, in de plaats van het bestuur te onderzoeken. Eventuele nieuwe dienstige stukken kunnen door verzoekende partij aangewend worden in het kader van een nieuwe vestigingsaanvraag. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

Er werd geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.